

1. Koncepcja

Oprócz realizacji zadań postawionych przez organizatora konkursu, autorzy pracy postawili przed sobą dwa dodatkowe cele. Pierwszym z nich jest stworzenie zróżnicowanej przestrzeni publicznej, która poza spełnianiem potrzeb Ośrodka służyć będzie mogła mieszkańcom dzielnicy. Drugi to przygotowanie budynków na potrzeby przestrzenne i funkcjonalne, które mogą się pojawiać się w przyszłości, a są w chwili obecnej niemożliwe do określenia.

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego zakłada ochronę charakteru dzielnicy Aniołki. W większości przedwojenna zabudowa willowa o gabarytach ok. 20x20m w rzucie i 12m wysokości zanurzona jest w zielonym baldachimie starych drzew. Wąskie, obsadzone szpalerami drzew ulice i chodniki przylegające ściśle do ogrodzeń nie pozwalają na wydzielanie zatok postojowych. Budynków o większej kubaturze jest niewiele. Do wyjątków należą obiekty Gdańskiego Uniwersytetu Medycznego. W dzielnicy stosunkowo mało jest otwartych przestrzeni publicznych i usług innych niż medyczne. To właśnie było powodem decyzji o pozostawieniu części terenu Ośrodka Szkoleniowego Okręgowej Izby Lekarskiej w Gdańsku jako przestrzeni ogólnodostępnej.

Główna bryła została zaprojektowana jako wolnostojący, osiowy i symetryczny obiekt utrzymany w charakterze pawilonu zatopionego w zieleni parkowej. W budynku mieści się większość programu Ośrodka w tym parking na 53 samochody, pomieszczenia techniczne i część sanitariatów w części podziemnej, strefa szkoleniowo gastronomiczna w parterze i hotel na górnej kondygnacji. Program fitness zrealizowany został w oddzielnym pawilonie położonym w części działki objętej planem MPZP 0817 i posadowiony na linii historycznego podziału nieruchomości. Ażurowy mur z cegły, który otacza ceglany pawilonik wydziela intymny żwirowo - skalny ogród umieszczony w większym ogrodzie – „parku”. W dni powszednie przestrzeń ta wykorzystywana ma być do ćwiczeń na wolnym powietrzu. Możliwe jest również zamknięcie ogrodu skalnego podczas organizacji spotkań plenerowych. Pozostała część działki może pozostać wtedy nadal ogólnodostępna.

Sam „park” również zaprojektowany został w dwóch strefach dostępności. Od strony otaczających go ulic zieleń ma charakter otuliny oddzielającej budynki i centrum parku od ruchu. Pozostawiono stare drzewa i uzupełniono je nowymi. Centrum ma charakter wnętrza otoczonego przez pawilony i ścianę brzoź oddzielającą Ośrodek od sąsiednich posesji. Ta część ma charakter kwietnej łąki z wodnym oczkiem pośrodku. Otwierają się na nią przeszklenia sal szkoleniowych, taras restauracji i wejście do pawilonu fitness. Od strony siedziby Okręgowej Izby Lekarskiej do centrum parku dotrzeć można „tunelem” uformowanym przez brzozy i ceglany mur ogrodu skalnego. Z ulicy Dębinki wejście prowadzi przesmykiem pomiędzy pawilonami. W przypadku organizacji dużych imprez plenerowych możliwe jest łatwe zamknięcie „centrum parku” poprzez tymczasowe przegrody w obu wąskich przesmykach. Mniejsze spotkania odbywać się mogą w ogródku skalnym.

Pawilony połączone są ze sobą w części podziemnej pomieszczeniem kręgielni. Dzięki temu mieszkańcy hotelu mogą dostać się do fitness bez wychodzenia na zewnątrz.

Również w czasie, kiedy w ośrodku nie odbywają się szkolenia, możliwe jest korzystanie z parkingu podziemnego przez klientów restauracji lub fitness i dojście pod dachem do wybranej funkcji.

Tradycyjne materiały - cegła i dachówka ceramiczna dominują w położonych w sąsiedztwie „Ośrodka” budynkach. Postanowiono do tego nawiązać, jednak prosty podział na ceglana ścianę i stromy dach z dachówki przy gabarytach budynku głównego tworzył z niego dość ciężką bryłę o nie najlepszych proporcjach. Ostatecznie zdecydowano się na zejście materiałem dachu na ściany, które dotyczą podłoża jedynie w minimalnym stopniu. Jednoprzestrzenny parter jest dzięki temu transparentny, dość dobrze doświetlony, a wejścia do funkcji, które będą z niego w razie potrzeby wydzielane może odbywać się w dowolnym miejscu. W środku bryły dachu wydrążony został mały wewnętrzny dziedziniec hotelu. Umieszczone w tym mini ogrodzie świetliki zapewniają naturalne oświetlenie centralnej części parteru.

Dla kontrastu mały pawilonik fitness został zaprojektowany w całości z cegły, łącznie z perforowanym murem, który go otacza. Tradycyjna ceramika „ociepla” charakter zespołu, a podziały ogrodów na publiczny otwarty (otulina „parku”), publiczny półzamknięty (część centralna), półprywatny (ogród skalny) i prywatny (trawiasty dziedziniec hotelu) mają zapewnić przyjazne otoczenie dla uczestników imprez organizowanych przez izbę lekarską i dla osób postronnych korzystających ze znajdujących się tam usług.

2. Zasadnicze strefy funkcjonalne zespołu.

a. Część szkoleniowo- restauracyjna.

Postęp wiedzy w naukach medycznych wymaga od lekarzy nieustannego kształcenia. Ciągłe zmieniają się też formy szkolenia. Tradycyjne wykłady już nie wystarczają. Popularne są warsztaty, prezentacje, wystawy, praca w mniejszych grupach, użycie multimediiów, symulatorów itd. Bardzo ważnym z punktu widzenia wymiany doświadczeń i nawiązywania kontaktów interpersonalnych są również spotkania nieformalne w małych i dużych grupach. Trudno przewidzieć w jakim kierunku zmieniać się będą związane z metodami szkolenia potrzeby przestrzenne. Z pewnością jednak cechą takiej przestrzeni powinna być możliwie duża swoboda w jej przekształcaniu. Budowa części szkoleniowo – restauracyjnej w sposób umożliwiający dowolne jej przekształcanie odpowiada na drugi z założonych celów dodatkowych projektu.

Z pominięciem kuchni, biur, sanitariatów i biblioteki całą strefę szkoleniowo gastronomiczną potraktowano jako **jedną wolną od podpór wewnętrznych przestrzeń**, która w skrajnym wypadku może funkcjonować jako jedno pomieszczenie.

Poszczególne funkcje – sale szkoleniowo - wykładowe w liczbie od 1 do 6, sala restauracyjna, bankietowa, sklepik medyczny itd, w zależności od potrzeb wydzielane mogą być za pomocą mobilnych, dźwiękochłonnych ścian działowych, lub w postaci boksów. Skrajne pola wydzielono na dwóch poziomach [parteru i półpiętra] dla funkcji stałych. W części zachodniej jest to kuchnia i wentylatornia na półpiętrze, a we

wschodniej biura i magazyn dla strefy szkoleniowej oraz biblioteka i serwerownia nad nimi.

Przekrycie parteru uzyskano za pomocą struktury zespolonej zbudowanej ze stalowych kratownic i stropowej płyty żelbetowej. Utworzona w ten sposób przełazowa przestrzeń służy do rozprowadzenia systemów wentylacji, klimatyzacji, oświetlenia i nagłośnienia. Instalacje będą miały podział modułowy tak, aby poszczególne sekcje parteru miały równomierny i sterowalny dostęp do mediów. W tej przestrzeni zebrane zostały również instalacje wod.- kan. dla mieszczącej się na górnej kondygnacji strefy hotelowej. Część instalacji, w tym głównie elektrycznej i niskoprądowej, przeprowadzono w podłodze projektując równomiernie rozłożone moduły dostępu. Dzięki zastosowaniu świetlików w części centralnej w głębokim trakcie budynku uzyskano bardzo dobre doświetlenie światłem naturalnym. Proponowana struktura konstrukcyjno - instalacyjna powinna zapewnić nie tylko prawidłowe funkcjonowanie tej strefy w stosunku do potrzeb zakładanych przez organizatora konkursu na dzień dzisiejszy, ale również umożliwić spełnienie wymagań, których obecnie nie da się przewidzieć.

Dojście do lobby odbywać się będzie od strony parkingu dla autobusów przy ul. Orzeszkowej, poprzez część zieloną działki od strony siedziby Okręgowej Izby Lekarskiej w Gdańsku i z podziemnego parkingu dla samochodów osobowych. Wszystkie te najścia łączą się w jednym punkcie na parterze przy głównym trzonie komunikacyjnym. W tym miejscu proponujemy recepcję w postaci otwartego boksu, która powinna przejąć całą obsługę użytkowników obiektu – uczestników szkoleń i gości hotelowych. Wyjątek stanowi strefa fitness, która posiada niezależną-recepcję. Po stronie zachodniej znajduje się strefa gastronomiczna - w razie potrzeby funkcjonująca niezależnie, po wschodniej szkoleniowa. Restauracja i sale wykładowe mają niezależne wyjścia na taras zwrócone na wypoczynkową część działki.

b.Część Hotelowa

Pokoje hotelowe rozmieszczone zostały symetrycznie wokół wewnętrznego intymnego patio przez które doświetlane są korytarze hotelu i środkowa część dolnej kondygnacji. Patio zaprojektowano jako ogród trawiasty - atrakcyjny przez cały rok. Po stronie zachodniej do patio przylega trzon komunikacyjny, po wschodniej pomieszczenie wspólne z mini kuchnią dla gości. Poprzez odpowiednio zorganizowaną kontrolę dostępu schodząc klatką schodową w południowo - wschodnim narożniku, goście hotelowi mogą skorzystać z biblioteki również w godzinach późno wieczornych. Każdy z pokoi swój własny mały balkon. Centrala klimatyzacyjno - wentylacyjna, rozprowadzenie kanałów i instalacji elektrycznej dla części hotelowej znajdują się w przestrzeni technicznej w szczycie budynku.

c.Strefa Fitness

Ze względu na swój charakter strefa fitness zaprojektowana została w oddzielnym pawilonie. Ta część może funkcjonować zupełnie niezależnie od reszty zespołu, co najwyżej korzystając z garażu podziemnego w czasie, gdy nie jest on zajęty przez gości

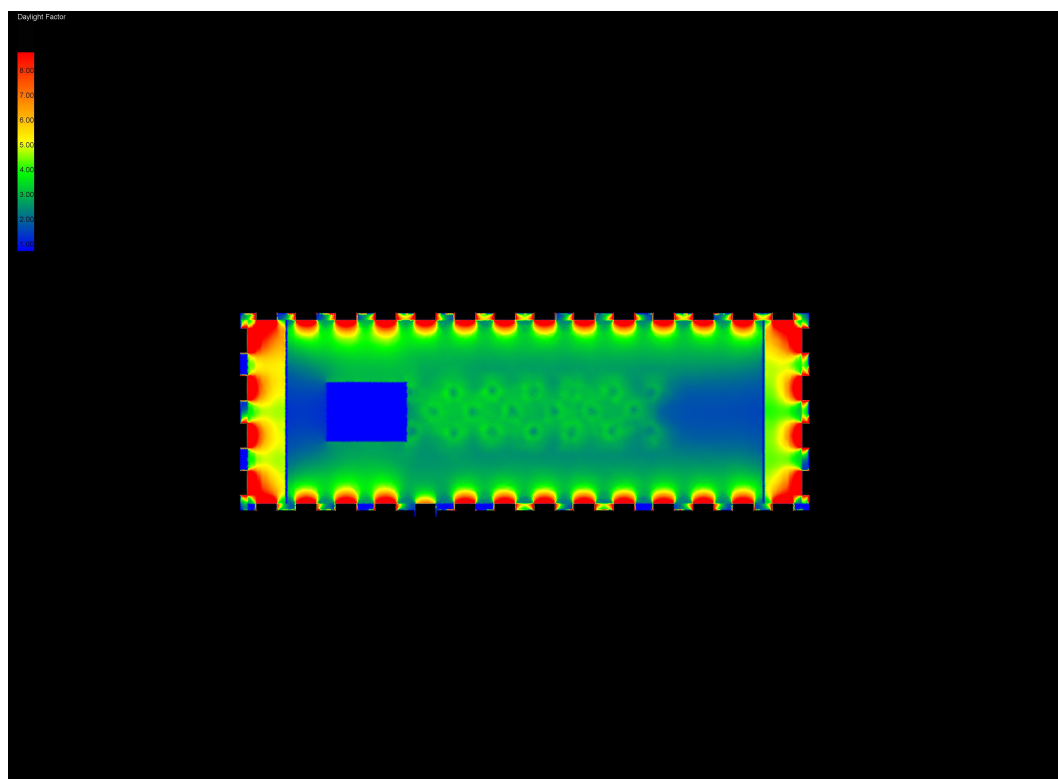
hotelowych lub uczestników szkolenia. W parterze w centrum znajduje się hol wejściowy z recepcją. Tu następuje rozdział na osoby, które korzystają z kręgielni w poziomie piwnic i użytkowników, którzy poprzez szatnie udają się do salki ćwiczeń na parterze lub sali z urządzeniami na piętrze. Dzięki optycznemu wydzieleniu ogrodu skalnego od strony ulicy i parku, odbywające się w nim zajęcia na wolnym powietrzu zapewniają uczestnikom odpowiednią intymność.

3. Rozwiązania techniczne i materiałowe.

Jednoprzestrzenny parter i usytuowanie hotelu na poddaszu były podstawowymi decyzjami, które miały wpływ na konstrukcję budynku. W początkowej fazie rozważano dla pawilonu głównego konstrukcję z drewna klejonego. Ostatecznie o wyborze rodzaju technologii zadecydowały względy ekonomiczne. Autorzy nie wykluczają powrotu do pierwotnego pomysłu zastosowania klejonki, niemniej zmiana taka mogłaby zostać dokonana jedynie w ścisłej współpracy z producentem i po dokonaniu niezbędnych kalkulacji technicznych i ekonomicznych. Ostatecznie konstrukcję stropu nad parterem zaprojektowano jako płytę zespoloną stalowo – betonową opartą na kratowych dźwigarach stalowych. Konstrukcje zespolone stalowo-betonowe powstają poprzez wzajemne połączenie części stalowych i żelbetonowych w taki sposób, aby w obliczeniach mogły być traktowane jako jeden ustrój. Umożliwia to zmniejszenie zużycia stali przez wykorzystanie wytrzymałości betonu na ściskanie oraz zwiększenie sztywności i odporności na utratę stateczności konstrukcji czyli zwichrzenie lub wyboczenie elementów stalowych. Cykl realizacji ulega skróceniu i obniża się pracochłonność. Wśród zalet takiego rozwiązania można wymienić również podwyższoną odporność ogniową i korozyjną. W porównaniu z konstrukcjami betonowymi zmniejszeniu ulegnie ogólny ciężar konstrukcji stropu oraz zużycie stali konstrukcyjnej dzięki dosztywnieniu płytą pasów górnych kratownic. Skrajne skośne krzyżulce kratownic wraz z zespolonymi ściankami o analogicznej konstrukcji jak płyta stropu będą jednocześnie pełnić funkcję stężeń pionowych budynku.

Dzięki sporej wysokości kratownic uzyskano przestrzeń do przeprowadzenia wszystkich niezbędnych instalacji obsługujących zarówno strefę parteru jak i piętra. Łatwa będzie również kontrola, obsługa i ewentualna wymiana instalacji.

Pod dolnym pasem kratownic zaprojektowano ażurowy strop podwieszany w postaci pionowych drewnianych paneli, które oprócz funkcji akustycznych pełnić będą również rolę dyfuzorów dla naturalnego światła ze świetlików i oświetlenia sztucznego. Rozkład natężenia światła oparty na standardowym zachmurzeniu nieba CIE [Commission Internationale de l'Eclairage] w dniu 21 września o godz. 12:00 przedstawiono na diagramie.

Naturalną konsekwencją zastosowania konstrukcji zespolonej przekrycia i kształtu przeszkleń na parterze jest wykonanie ścian parteru w technologii betonu architektonicznego. Powierzchnię betonową zastosowano również na posadzkach parteru i na tarasach zewnętrznych. Akustyczne mobilne ścianki działowe oraz większość elementów stałego wyposażenia wnętrza [np. lada recepcji] zostały zaprojektowane z jasnego drewna np. brzozy. Szyny do przesuwania ścianek działowych zamocowane są do dolnych pasów kratownic. Część elementów takich jak obramowania otworów, drzwi wejściowe, windowe i inne na poziomie parteru zaprojektowano w stali

Na zewnątrz dach i ściany pokryte są dachówką płaską, ceramiczną w założeniu z tradycyjnego wypału o zróżnicowanych odcieniach czerwieni i z widocznymi spiekami. Rodzaj dachówki uwypuklać ma poziome podziały powierzchni i dawać silny światłocień.

Homogeniczny materiałowo jest również pawilonik fitness. Tym razem materiałem elewacyjnym jest cegła klinkierowa, którą oblicowano zarówno ściany jak i dach obiektu [w istocie jest to pochyła ściana]. Jako konstrukcję ścian zastosowano pustaki ceramiczne, bez wyprawki tynkowej od wewnątrz. Piętro oświetlane jest głównie ze świetlika dachowego. Ograniczenie otworów okiennych w budynku czyni z niego zwarty, jednorodny blok ceramiczny otoczony perforowanym murem wykonanym z tego samego naturalnego klinkieru.

Ceramika budowlana o podobnym naturalnym wybarwieniu zastosowana będzie w różnych rodzajach faktur : poziomych pasach dachówki, płaskim murze i dachu fitness, perforowanym murze ogrodu skalnego i nieotynkowanych pustakach ścian małego pawilonu.

Zestaw głównych materiałów uzupełniać ma jasny beton, stal i jasne drewno.